

Sy-li spěwał,
Pilnje dźěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosc ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosc da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dźěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty

Z njebjes mana
Njeh ćí khmana
Žiwnosc je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbike niedźelke lopieno

W Budyschinje

7. oktobra 1934

Bauzen

19. niedźela po šwjatej Trojizy.

Kol. 3, 16.

„Dajće temu słowu Khrystuŕowemu mjes wami boha-
cze bydlicz we wschej mudrosczi; roswuczće a napominajće
ho šami s psalmami a s khwalobnymi a s duchownymi kěrlu-
šchemi, lubosnje spěwajo temu Knjesej w šwojej wutrobje.“
Biblija a Spěwarške, dwaj pokladaj nascheje zyrkwje. Na
njeju poŕaže našch krótki tekst jako na najdrohotniškej kubli
nascheje ewangelškeje zyrkwje. W kóždym domje jej nama-
tašch, haj kóžde šulške dźečžo ma jej w rukomaj. Na kóždym
niedźelškim a šwjatym dnju šo tele poklady šjawnje pošticžu-
ja a wošada móže šwoje wutrobny na nich woššewicž. Tón
jedný poklad je našch Luther něhdy šnowa namaŕał a wošlě-
džil. Šizom študowazy w Erfurcze wuhlada Bibliju přeni
króč a běšche hnydom ša nju tak šahorjeny, šo móžesche šo lě-
dom wot njeje wottorhnyč. Šswoje žiwe dny je potom
tutón poklad wyšoko wažil a wošnał, šo by bjes njeho kónz
wošal w šwojim hrěšnym hubjeńštwje a nušy. Šswojemu
němštemu ludej paŕ je tutón poklad s wulkim wumjeńštwom
a še wschej pilnosczu podal. Ewangelški lud s džaŕnej wu-
trobny runje w tutym lěcze na to špomina, šo je našch Luther
pšched 400 lětami pšchelošch Biblije s zušych rěčow do rja-
neje němškeje rěcze dokonjał. Ale tež druhi poklad, Spěwar-
ške, ma našch lud Lutherej šo džaŕowacž. Šnajmjeńšcha je
ša nje přenje parle hromadžil a šam podal „ša dobry šapo-
čatŕ a šo by nuczil tych, kiž šo lěpje šamožeja“. Dwe jedno-
rej knižy drje to štej, ale někotry jeju poklady lědom šnaje a
šebi je mało waži. A tola šu tute kniži wěrne kniži žiwje-
nja, s kotrychž šo duchowne žiwjenje wuliwa do wutrobny a
šotrež nam pomhaju k wěcznemu žiwjenju. Šo bych my
šo k temu dali šbudžicž, tutej pokladaj, š Bibliju a Špěwarške,
wyšoko čješćicž a

šanicž měcž a k šwojemu natwarjenju pilnje wužiwač.
Najpředy naš našch tekst poŕaže na našchu Bibliju:
„Dajće šlowu Khrystuŕowemu mjes nami bohačze bydlicž
we wschej mudrosczi“. Najbohatschi wobšah Biblije je šlo-
wo Khrystuŕowe. Štary šakon powjeda wo pšchihotowaznym
čžažu šboža, šotrež mějesche w Šesuzu Khrystuŕu šo šjewicž
a wěšchczenja wo Khrystuŕu šu jašne hwěšdy, kiž šo šwěcža
s čžemnosczje tuteho pšchihotowazeho čžaža. Šnowy Testament
paŕ je wješola powješć wo tym w Šesuzu Khrystuŕu šjewje-
nym šbožu. W šchtrjoch ewangelijach abo šczenjach šwjata
wošoba Šesuzha Khrystuŕa šama pšched naš šupi. Šeho
džiwne škutŕi widžimy, šeho mózne šlowa šlyšchimy, na pu-
czu čžerpjenja, na kotrychž je šo k našchemu wumóženju dał,
s nim krocžimy. W lištach šapošcholi šwědcža wo Khrystuŕu
a namoŕweja wošady, wěricž do njeho a šhodžicž k šeho
čžejczi. A pošlednja profetiška kniha poŕaže nam pšches špo-
džiwne widženja a Bože šjewjenja, čžeho šměmy šo w pšchi-
chodnym kraleštwje Khrystuŕowym nadžecž. Šdnž je Khr-
stuz jenicžki šřednik nascheje šbožnosczje, Biblija paŕ wo nim
šwědcži, je Biblija žorlo, s šotrehož čžerpamy žiwjenje a
šbožnoscz. — Najpředy ma zyrkej nadawŕ, šlowo Khrystu-
šowe bohačze do wošady nješć. Přeni šchescžijenjo šo
wšchědnje šhromadžichu, šo bychu šo na Božim šlowje natwa-
rili. Tež w reformaziškim čžažu běšche hušto wšchědnje Boža
šlužba a Luther je we wošebje wažnych a čžěpnjenych čžažach
móznje a še šahorjenjom wšchědnje předowal. Dženšnišchi
džeń je pšchpowjedowanje šlowa Khrystuŕoweho najbóle na
nasche niedźelške Bože šlužby wobmješowane, jenož we wo-
šebitnych čžažach zyrkwiniškeho lěta, kaž w adventškim a poš-
nym čžažu, šo tež w běhu tydženja Khrystuŕowe šlowo pře-
duje. Tola tež dženša hišchcze móže zyrkej derje wušnacž,
šo podawa Bože šlowo bohačze ludej. Trojzy šo w kóždej
Božej šlužbje Bože šlowo šlyšhecž dawa: najpředy w epi-

stoli a w sczenju so czita a potom w předowanju so wu-
kladuje a na wutrobu a žiwjenje pošlucharja nakožuje. A
nimo hłowneje kemsche maja so tola wšchudžom tež pódlańske
Bože služby: modleńske a mižioniske hodžiny, džěczikemschenja,
rosrěczowanja i młodžinu a w tndženju bibliške hodžiny. We
kóždej tajkej Božej službje pschindže Bože słowo k swojemu
prawu. Nimo toho so pschi kóždej spowjedzi, pschi dupje,
wěrowańskim wołtarju, pschi wotewrjenym rowje kłšhecž
dawa. — Hdny by jenož wožada tež pschezo swólniwa byla,
tole jej tak bohacze posticžene słowo bohacze kłšhecž. Hdny
ma słowo Khrystužowe bohacze mjes nami bydlicž, njeje
dojčž i tym, so je bohacze pschpowjedane, wono dyrbi tež bo-
hacze kłšchane byčž. Tola my předarjo, by-li tež čzřjoda
pošlucharjom wulka abo mała byla, dyrbinym dowěru měčž,
so móže Bóh swoje słowo tež mjes mała pošlucharjem
žohnowacž. Ale ja wožadu je to wulka škoda, hdny w njej
žaneho požadanja njeje, Bože słowo kłšhecž. Tuž budžče
wutrobnje a naležnje prošeni: njech čzini kóždy to swoje,
so by słowo Khrystužowe bohacze w jeho wožadže bydličo a
to i tym, so sam porjadnje do Božeho doma pschindže Bože
słowo kłšhecž. O so by swjaty duch 3. kasnju: „ty dyrbiš
swjaty džen swjecičž“, wšchitkim stawam wožady do wutro-
bow sapikał. Ach, so njeby jich wšchudžom tak wjele kšeczi-
janow bylo, kiž namakaju w kóždym počažu samolwjenja,
štomdžič kemsche pač horzoty pač symy dla, pač džěla pač ja-
bawy dla. Ach, so bychu kšudzi pólnali, so je hrěch, hdny nje-
dželu, wožebje hodžiny kemschenja psches čzežte wšchědne džělo
wotšwjećža; bohaczi pač, so je hišće wjele wjetšchi hrěch,
hdny swojich kšudnych bratrow nucža a nusuja k tajkemu wot-
šwjećenju. — Khrystužowe słowo dyrbi bohacze bydlicž we
naschej zyrkwi, dyrbi pač tež bohacze bydlicž w naschich do-
mach. Kóždy dom dyrbi zyrkwicžka byčž: hospodar tón měšch-
nik, žona, džěcz, čzeled, ta wožadka. Wotrěš Biblije, kotryž
jemu poda Bibliški pucžnik, kóždy džen swojej domjazej wo-
žadže čzitajo dyrbi kóždy hospodar so ja to staracž, so by Bo-
že słowo jeho dom rosšwětlilo a bylo swěža na pucžu domja-
znych. Tola domjazy njedyrbja čzitanje Biblije jenož hospo-
darje pschewostajicž, ale kóždy dyrbi sam we swojej Bibliji
ja pucžom žiwjenja pytacž. — So by tola nasch lud sažo lud
Biblije był, kiž by słowu Khrystužowemu dał bohacze mjes
řobu bydlicž. Potom bychu so wjele hrěchow same wot so
šhubile, kotrež nětko nasche wožady wohidža, bludne wučžby,
kiž runje w naschim čzažu nětotreho myla, bychu kónž mēle.
Tehodla: „Dajče słowu Khrystužowemu bohacze mjes wa-
mi bydlicž“.

Nasch tekst polaže pač tež na nasche Spěwarške a namol-
wja: „roswucžče a napominajče so sami i psalmami a
i kšwalobnym i duchownym křeluskem lubosnje spěwajo
temu Knješej w swojej wutrobje“. Hdny ma so wožada pra-
wje natwaricž, maja so nimo Biblije tež Spěwarške pilnje
wužiwać. Spěwanje je nimo předowanja hłowny džěl na-
scheje Božeje služby. Kač bjes ducha a žiwjenja by so nam
kemscha bjes spěwanja šdala byčž. Spěwanje kłšcha k pra-
wym kemscham. To řu hižom swjeciči stareho řluba pólnali.
Israelski lud je pilnje pschi swojich Božich službach spěwał.
Jeho kral David je jemu je swojimi krařnym psalmami
Spěwarške daril a je spěwajo čzehnišche lud na stare čzařny
do Jerusalema a w templu je spěwajo kłšesche Bohu. —
Wot starosakónškich je nowosakónška wožada spěwanje na-
wuknyla. Šchtož přeni kšecziženjo spěwachu, bēchu pač
psalmy je swojimi synkami kšwalby a džaka, pokuty a modle-
nja, pač kšwalobne křelusche, to řu kšwalobne křuchi i Bože-

ho kłowa, kač: „Swjaty, swjaty, swjaty“ i profety Je-
saiasza, abo Zachariařowy kšwalobny křelusch: „Kšwalobny
budž tón Knjes, tón Bóh Israelski, pschetož won je wopytał
a wumohl swój lud“, abo Marijny kšwalobny křelusch: „Mo-
ja duřha pschěhuje teho Knjesa“, abo kšwalobny křelusch
jandželow: „Čzešč budž Bohu we wyřokosčzi“; pač bēchu to
duchowne lubosne křelusche, kotrež bēchu sami k čzeščzi Boha
a swojeho Šbóžnika pēřnili. Čzim bóle kšecziženja zyr-
kej rosčesche, čzim bóle pschiběrašche tež radošč na spěwanju.
Najkrařnišcho pač je so kemschazy spěw roswik a wudořonjał
w ewangelškej zyrkwi. Nasch wulki reformator Luther je
sam přeni hłowny spěwar nascheje zyrkwe był. Kač sam
hudžbu wutrobnje lubowašche, tak čzřyšche tež, so by lud we
zyrkwach swój hłoš pschěhnył k Božej čzeščzi. 37 křeluskow
je sam němskemu ludej daril a w nich wē tak mōžnje a jadri-
wje, tak jednorje a hlubočo, tak zyle bibližny a kšecziženšny
spěwacž, kač hewak žadny po nim. Kač wjele wobnadženyš
spěwarjom je Bóh pač tež po Lutheru naschej ewangelškej
zyrkwi wobradžil. Jenož Pawoła Gerhardta mjenuju, spě-
warja křeluscha: „Ach, poruč Bohu swěru swój pucž a řu-
dobu“, kotrehož křelusche kšičža a trošča řu hižom njepšhe-
licžnje wjele duřcham požnljenje a wotšewjenje pschi-
nježle. W něčzišchim čzažu mamy na 90 000 čziščzanyš
křeluskow. Rařki poklad! S nich masch 800 najrjeńšich
wuwolenyš w naschich řerbškich Spěwarškich. Rařki poklad!
Naschi wótzojo spěwachu řjane křelusche, kotrež mōžachu naj-
bóle i hłowny, niz jenož w zyrkwi, ale tež w škulach, w do-
mach, w džělařnjach, na polach a na drohach. Tuta radošč
na spěwanju je wěščje naschim wótzam i wulkim žohnowa-
njom byla. Pschetož spěwanje čzini wutrobu wjeřoku a
štrošchnu, wotehnacze štarosčje a řrudne myřle a wobara řpy-
towanjam. — O so by tehodla tola tež nasch něčzišchi narod
saž spěwawy lud był. So by w zyrkwach spěwanje prawje
wjeřoke a poknowutrobne bylo. So njebychu jich wjele pschi
spěwanju mjelčželi, hdny druřny pilnje a nutrnje spěwaja. So
njebychu jenož i ertom a bjesdžakni řobu spěwali. „Spěwaj-
če temu Knješej w swojej wutrobje“, napomina nasch tekst.
So bychu w domach a hewak měřto njesdobnyš a njerjanyš
spěwow šaklinežale duchowne lubosne křelusche. Lubi řynojo
a džowki, budžče swólniwi a pilni, řjane křelusche nascheje
zyrkwe i hłowny nawuknyčž. Na tutnyš křeluschach smějecze
poklad a drohotne kublo sa zyle žiwjenje. Kač nětotremu je
tajki křelusch był šchit a wobora w řpytowanjach, trošcht řho-
remu w dolhich nožach bjes španja, Boži prut a řij, i kotrymž
džěšche štrošchnje řmjercži napschecziwo. Biblija a Spěwar-
ške, dwaj krařnej pokladaj, tebi štaj datej a dowěrišnej. Tuž
hladař swěru na to, so jej nakožuješ a wužiwaš k řbožu
swojeje duřche. Samjeń.

Miřionški řwjedžen w Delnim Wuješdže.

Sandženu njedželu so sažo miřionški řwjedžen wořwje-
čzi w naschej řerbškej holi, a to w Delnim Wuješdže. Šserbja
a Němžny Wuješdžanskeje wořady, kač tež wokolnyš wořadow
buchu pschepřošeni, so bohacze na miřionškim řwjedženju
w Delnim Wuješdže wobdželicž. A tak řeńdže so řjana
čzřjódka kemscherjom w tutej malej, čziškej, holańskej wješzy.
Haj, miřionške řwjedženje naschi řerbšny kemscherjo hišće
rad wopytuja.

W řjenje wudebjenyš Božim domje wotmē so w dwē-
maj hodžinomaj němska Boža služba i němskim a řerbškim
předowanjom. Němske řwjedženške předowanje měješche

knjes misionar Scholta s Barlina, kiž je leta došlo jako misionar Barlinského misionárskeho towarstwa w Rhinje skutkował. Sa předowaniski tekst bě hebi wuswolil słowo našeho Knjesa a Sbožnika: „Džicze a wučzće wschitkich póhanjow a kšćicze jich w tym mjenje teho Wótza a teho Esyna a teho šwjateho Ducha; a wučzće jich wschitko dzeržec, šhtož šym ja wam pschitasał. A hlaj, ja šym pola waš wschitke dny, hač do skónczenja teho šwěta“. Štuboko čžerpasche předať se šwojeho bohateho misionárskeho nashonjenja. Po kěr-lušhowej šchtucžny štupi knjes farar Rößler-Minakastki na klětku. Se žiwymi, hnujaznymi słowami wukadowasche 21. šchtucžku 22. stawa Japoshktofskich škufkow: „A wón džesche ke mni: Dži, pschetož ja chzu cze dalofo k tym pohanam pó-šlacž.“ S wutrobny pschindžechu, k wutrobam džechu tute rja-ne słowa předarja.

Wotpohlad bě, so šo kemscherjo po Božej službje na Dennebergež šahrodže pschi kšofejju a tntanzu šhromadža. Dofelž pak šo desčezowarč pocžina, dyrbjachmy na žorlu we Saschkez hosczenzu hicz. Tam powita knjes Adler, wifar Wu-jesdžanskeje a Lusčanskeje wošady, wschitkich kemscherjow na-najwutrobnišho. Knjes misionar Scholta jimasche šo šlo-wa a powjedasche nam žortne a šhutne podawki i čžaba šwo-jeho škufkowanja jako misionar w Rhinje. Kať mnoho džěla je hišćje ša naše misionstwo w tutym kraju! Knjes farar Rößler porěča hišćje krotke šerbske napominaze šlo-wa. Žyrkej, kiž misionstwo njeplahuje, njeje žana žiwa žyrkej. My mamy wopory tež ša naše misionstwo pschi-njesčž, so bndhmy hódni byli najwjetšeho a najkrašnišeho wopora našeho Wótza w njebjěch, kiž je šwojeho jenicz-keho narodženeho Esyna ša naš dať, so bndhmy žiwi byli.

Škóncžnje džakowasche šo knjes farar Malink-Lajowski, tukhwilny pschedžynda žyrkwinskeje radny we Wujesdže a Lucžu, wschěm, kiž šu ša poradženje tuteho misionárskeho šwjedženja pschinoschowali. Džakowasche šo wošebje knjeslej misionarej Scholczi, šo je k nam pschitkwatał, so by nam předował a pschjednoschował; tehorunja injesej šarariej Rößlerej ša pře-dowanje a napominaze šlo-wa. Džakowasche šo wutrobnje Wujesdžanskemu žónškemu towarštwu, kiž bě žyrkej tať rjenje wudebiko, a kiž je šo hewat hišćje jara prózowało wo po-radženje tuteho šwjedženja. Farar Malink šo džakowasche wschitkim, kiž šu tntanz a kšofej darili, so bndhčtaj šo na žur-li pschedawaloj, a so by šo pjenježny wunošht misionštwu daril. Škóncžnje džakowasche šo tež wschitkim Šerbam a Němžam, kiž šu na šwjedžen pschitkwatali a na tajke waš-nje šwój šajim ša šwjate misionstwo pokasali. Šsłowam džaka pschisamny knjes Malink proštwu, so chžyli wschitžny dale woprowačž ša naše misionstwo, so njeby šo štało, so bndhmy naše misionške towarštwu pohanam prajicž dyr-bjaše: „My wschaf bndhmy wam pomhali, ale nimamy mi-šionarow, tež niz šredkow!“ Šdnž budžemy dale luboicž wobkhowačž k našemu misionštwu, dopjelni šo tež šlubje-nje našeho Knjesa a Sbožnika: „A hlaj, ja šym pola waš wschitke dny hač do skónczenja teho šwěta!“

Šižom šo pocžina čžmicž, hdnž kemscherjo domoj šhwa-tachy š tuteho tať derje poradženeho misionárskeho šwjedženja w Delnim Wujesdže.

Britiske a wufrajne bibliske towarstwo.

Pschede mnu leži nowa tošta kniha š jendželskim napi-škom: 129. rosprawa wascheho džěla w lěcže 1932. Tudy šu po šdacžu jenož byle čžibka podate, kotrež, čžitamny-li je jenož

krótko, nam njemóža nicž wošebiteho prajicž. Šedžblime-mu čžitarkej pak podawaju nadrobny pohlad do wukotneho a š wjele wušpěchami žohnowaneho džěla tuteho wukteho to-warštwu, kotrež žny šwět wobdžěla. W towarštwu wje pr-awny kšesčžianški duch, kiž žannch rosčželow njesnaje. Ewan-gelšny a katolšny wěrivi dostawaju šwoje biblije a Nowe Testamenty. Wošebite džělo pak placži pohanam, kotšiz hišć-čje we wuklej čžemnosčži pohaništwu škudža. Šhryštuškowe šlo-wa: „Džicze a wučzće wschitke narodny!“ do škufka štajicž, je nadawť a šamer towarštwu. Tohodla dostawachu š nim tež nanajmjenšche ludžicžki Bibliju, abo šnajmjenšcha džěle š njeje w macžernej rěcži. Tať je na pschitkad Bibliske to-warštwu hornjošerbskemu luděj žny Bibliju wobradžiko. 1818 bu šwjate pišmo ša Šerbow Hornjeje Lužizny k pře-njemu rasej wot towarštwu čžišćžane, 1816 ša Šerbow delnjeje Lužizny, ale jenož Nowy Testament. Naškad hornjo-šerbskeje Biblije běšche 15 000 eksplarow, delnjošerbskeho Noweho Testamenta pak jenož 5000 wukli. Tutu šamžnu luboicž je towarštwu 630 druhim šdžěla hač dotal njesnatym narodam wopokasowalo. Wot leta šwojeho šaloženja (1804) šem hač do našeho čžaba je wono Bože šlo-wa we 4 mili-jonach eksplarach a to w 60 družinach čžišćžane psches žny šwět rosšchěriko. Tute licžby šu š najlěpschym dopoka-šom, kaťki wušpěch je towarštwu mělo. Šskimo, kiž w Šrón-landže abo na polkupje Labrador wot kulturneho šwěta wu-šamknjeny bydli, móže dobre pošelštwu we šwojej macžernej rěcži šhšchecž abo čžitacž. W dalokim ranju šwěcži wbo-hemu šhniškemu ratarkej a džělacžerkej šwětko Božeho šlo-wa. W Paraguay dostachu šranjene wojazy, kotšiz šu w kraju Arau Gaco wojowali, darmo wot towarštwu Nowy Testa-ment. Ša to šu pak wučženi mužojo leta došho čžicho š he-brejškeho a greškeho pratešta pscheložili, šu potom šašo a šašo pschirunowali, porjedželi, šmylki wučžikali, šašo dapo-rjedžili a došladkowali. Potom šu dobročžiwu ludžo ša ša-měry towarštwu jara wjele pjenješ darowali abo našběrali, so bndhmy šo Biblije jara tunjo pschedawacž mohše. Ša psch-dostanjesch dobrny póški Nowy šašon ša 40 pjenježkow. W tute džělo nihdn nješchěštanje, nimale kóžny měžaz wukhadža nowe pscheloženje w dotal mohť rjež njesnatej rěcži. Tať wumoža towarštwu dženi wote dnja wjele wobohich pohanow i čžěmneje pschiwěry, š bojošče a duchowneho wotrocžštwu mě-je šo po Šhryštuškowym pschitkasu. Š. Š. . ž.

Šerbski seminar.

Psched tndženjom šu šo šwucžowanja Šerbskeho semi-nara pola wyšokodostojneho knjesa wyschšeho šararja Ša-rjenka na lětusche šašo škóncžile. Škoro njemóžachmy wěrlicž, šo dyrbja šchtyri njedžele seminara hižom šašo nimo byčž. Našch čžabž bě tať derje še džěkom wupjelšjeny, šo njemějach-my kěžžbu na minjenje dnjow.

Tu w „Šomhaj Šoh“ njech je měštna, šo šerbskej šjaw-nošcži trochu nadrobnišho rosškadžemy, šhto šym w Šhwa-čžizach džěkati. Po ranškej modlitwje a kšofejpicžu šapocža šo naše džělo na Wicžasch žurli i čžitanjom a pscheloženjom šerbskeho kěrlušcha. Pschi tym wobhladowachmy šebi šwoje nowe šerbske špěwarške š kritiskim wócžkom a my špóšnachmy a natwarichmy šo kóžny dženi šnowa na jich rjanočžizy po rě-cži a po wobžahu. Šerbski ludo, waš šebi šwoje nowe šerbs-ke špěwarške a čžitaj hušto w nich! Wone šu rjany a njesa-šhodny dar našchich šerbskich duchownych. Po kěrlušchu čži-tachmy a pscheložachmy greški 2. list na Korinthškich. To

Běšče nětk wjele czežšcha maczišna. My dyrbjachmy žebí pšchi tym druhdy dolho hłowu łamacz. Hdnyž běšče to hižom czežte, tak bě pšchekozenje łaczanskich „Rospominanjow“ Jana Gerharda hušto došč hiščcze czežšche. Ssnano smějeczje posdžišcho škladnošč w „Bomhaj Bóh“ něščto potastow tuteho našeho džela čitacz. Potom njebudzeczje wšchał na jich rjanej a wuhladkowanej rěczy spóšnacž móž, kelko bě to próžy, je do žerbščeziny pšchekozicz. Našche dopoldnišche dželo žo škončzi se žerbščimi žadami, pšchi kotrychž nam wožebje na dobrej a originalnej žerbščezinje saležejšche. Popoldnju mějachmy najbóle khwile žwoje wožobinšte džela dokonjecz. Pšchedewšchem dželachmy na žwojich předomanjach. Našchi němšzy towarišchojo wuknychu ja tón cžaž w žerbščej gramatizy.

Lětkha wobdželičmy žo jich 13 na Sserbškim seminarje, hdnyž ł. kandidatu Lasera žobu licizmy. Mimo njeho běchmy tam: Hornčez ł. Wosporta, Rychtar ł. Rakež, Šchołta ł. Drježdžan a Wirth ł. Rakež lětkha ł. šchtwórtemu a poželndjemu rasej; Albert ł. Znyž, Pěšich ł. Drježdžan, Reich ł. Drježdžan, Wyla se Strože, Rabšt ł. Lipska, Junge ł. Lipska, Peuter se Drježdžan a Pjuhland ł. Koporz.

Wchitzy a wožebje my, kotřiž žmy lětkha poželndni trócz w Khwacžizach pobyli, špominamy ł. džakom wróczjo na cžažy Sserbškeho seminarja. My žo pšchede wšchem džakujemy žwojemu wyšokozješčenemu wučerzej, kotryž je naž ł. tajšej lubošczu wukublał w našej macžejnej rěczy. Wón njeje wošpróžnił nam pokazowacz jeje rjanoščje a žunjoščje a je ł. tym we naž wubudžil hluboku lubošcz ł. rěczy našich wótzow, kaž je wón naž tež hušto napominał we žwerje ł. žwojej domišnje štejecz, kaž je wón to šaščezepjene dostał wot žwojeho wučerjja, wótzja Henricha Žmišcha. My džemy tutu tradiziju w lubošczu šašchowacz a dale nješč do pšchichoda.

Tak wuprajamy džak tež wšchitkim, kotřiž žu naž tak lubje w Khwacžizach hospodowali. Tak pšchede wšchem knjeni wyšchškej šaracz! My žo džakujemy tež našej krajnej žyrtwi, kotraž je tež lětkha šažo žrědki ł. wóžerženju seminarja dowolila.

G. W.

Zyrfej a štat.

W Budyščinje bě 1. a 2. oktobra ja žyly Lužizy šendženje wjedniłow „šchješczijanskeje mlodoštneje žlužby“. Chzynchu žo pšchihotowacz ja tutón hoberški nadawł, kotryž wožebje nětk w šymje šažo wjele džela pšchihotuje a wjele cžaža žada. Kaž je šnate, šteji žyly dželo ja ewangellštu mlodžinu a w ewangellškej mlodžinje Lužizy pod wjedništwom jeniczškeho. Tutón je ł. Uthoff, wokrježny wjednił ja ewangellštu mlodoštnu žlužbu. Jeho žyly je Budyščin. Žyly wokrjež je šažo rosdželeny do 4 podkřežow; tu maja podkřežny wjednižy žwoje dželo.

Měšchane mandželštwja. Powjedaja po Lužizy tam a žem: „Měšchane mandželštwja žu šakašane!“ „Měšchane mandželštwja nježmėdža wjazy bycz!“ — Hdže žem tute rěczy? A cžohodla? Pšched štawnikom ma žnadž měščenje rakny a krmě něščto prajicz, niž pał, šo žebí dwaj šchješczijanaj wšchelateho wušnjacza ruzy ja žiwjenje šawdataj.

Wšchelate ł. blishta a dalofa.

Žnjowny džakny žwjedžen žmy žwječzili pšchi najrješškim žnjowym wjedrze. Ale žnjoweho džakneho žwjedženja modlitwy žu byle džakne modlitwy a modlitwy wo miły desčezil. Pšchetož šažo bě hižo žucho, tu a tam hižo šažo ja-

ra žucho. A hlaj, pódžela bu a Bóh da desčezil, ł. njewjedrom drje tola miły, wofšchewjazny desčezil! A wofšchewjene buchu rostliny, šwėřjata a wofšchewjenny tež cžlowjeł. Ssmny to hnydom šažo žnjowny džakny žwjedžen měli? To rěka: žmy to hnydom Bohu žwój wutrobny džak woprowali a niž jeno ł. ertom? Šaj Bóh, našch Bóh je Bóh a žadny wjazny. Wón wiohor, wėřny wóžzi a wšchitke mrocžele! Tuž jemu žo dowėř, luba dušcha!

„Adventverlag“ mjenuje žo nowe pšchedewšacze, kotrež je šekta adventištow šažozika. Šchto tuta šekta je, je powšchitkownje drje tola šnate. Kaž žami našchomny a kaž drusy wobkedžbowachu, khodža jeje wotpóžlanzy šažo po wšach a pšchedawaja žwoje špižy, žwoje „Missionschriften“, na pšch. ša 50 pj. Šchto je kupil? Šchto je jim tute 50 pj. dał? A cžohodla je je dał? — Hdnyž žo wam někajke špižy podawaja, čitajcz tam, hdžež naklad šapižany. Hdnyž tam šteji „Adventverlag“, wěščje, šchto to do knihow.

W Lubiju žwječizmy 13. a 14. oktobra wulki šjėd „Evangellškeho Šwjaška“. Ša Šakštu je jeho wjednił ł. šuperintendent Žagšch. Tuž šczitmy móžne, žobužwječicz. Našchomny tam šajimazeho, wažneho, roščudneho došč. Je džė tutón šwjašk runje to šjednocženštwo Evangellškich, kotrež runje nětkle šteji we wšchelatorym wulzy wažnym džele a wojowanju ja ewangellštu wėřu w tukraju a we wukraju. Nadrobniškeho programa ja tutón šjėd pšchinježu hiščcze wošjewjenja a pšchepoščenja we wšchelach nowinach. Šo by šjėd čim wjazny wliwa a wušpėcha mēł, smėja njedželu, 14. oktobra, we wšchelach Božich domach Lubijškeje eforije tež žobudželaczerjo šwjaška, kotřiž ł. dala pšchindu, wožebitu Božu žlužbu.

Žiwjenje ł. Bohom — žiwjenje bjes Boha. Je trjeba hagle na to pokazacz, šo mamy pšchirunowacz kėrluškej w poželndnim a pšchedpoželndnim čizkle? Niž drje. Ale dofelž žo tak lohko šabudže, je trėbne, dopomnicž na to, pšchirunowacz nětk ł. kėrlušchomaj žiwjenje. Ša to tu tola kóždy kėrlušch je, a ša to, nabycz tak pšchirunajo toho dobrego, wobšbožazeho wjaz a wjele.

Na pučž.

„Biblija je kaž jara wulki, šchėroki lėž, w kotrymž wjele a jara wšchelatorych šchtomow šteji, ł. kotrychž móžesh wšchelatorny žad a plody šchczipacz. Pšchetož w Bibliji mašch bohatty trošcht, wučžbu, rošwucženje, napominanje, warnowanje, žlubjenje a hroženje. Ale wono njeje žaneho šchotoma we tutym lėžu, wo kotryž ja njebhch khlapal a něščto jablukow abo kruschwow ł. njeho šeschczipal abo ššchašł.“

Luther ja blidom.

Žištowanje.

K. P.: Džak ša dopiž! Ša poželndnje čizkle bě pšchepoždže. A drugi ras šažo! Redaktor.

Ša 20. po Tr.: K. w B. — Ša kermušchu (21. po Tr.) B... r w B.

Šamolšwity redaktor šaral Wyržacz w Noščaczach (Nošliž b. Weißenberg). Naklad Sserbšta hłowna předaršta konferenza w Budyščinje. — Čizščez „Sserbške Nowiny“ w Budyščinje. — Wukhadža kóždu žobotu a plačzi šchtwóřczlėnje 108 pienježtow!

Serbske spėwařske

su na předaň w Serbskej kniharňi w Budyščinje